

Єна Марцих

(13р., ЗОШ I-III ст., с. Овадне, Володимир-Волинський р-н, Волинська обл.)

Привіт, мій далекий невідомий друже!

Не знаю, хто Ти, коли і за яких обставин потрапить (і чи потрапить) до рук Тобі це послання, але хочу попросити наперед, щоб зрозумів його правильно, так, як продиктувало ці рядки мені зболене серце.

Я – юна українка. Життя моє веде початок із ХХІ століття. Час непростий, жорстокий, драматичний. Доля розпорядилася саме так, що я стаю свідком переломних подій у житті мого народу. За плечима у мене невеликий досвід, і я ще не усвідомлюю всієї значимості того, що відбувається, але чую від батьків, учителів та інших дорослих, що стоїмо ми над прірвою, і сама бачу, що держава, в якій живуть справжні українці, летить у безвість.

Чому так відбувається, прагну збагнути своїм розумом, серцем, душею. Нація, яка виборювала незалежність віками, втрачаючи кращих синів і дочок у війнах, репресіях, голодоморах, продовжує проливати невинно кров. Розумію: це страшна несправедливість!!! На службі у храмі часто підспівую: «Боже Великий, Єдиний, нам Україну храни... Дай їй волю, дай їй долю, щастя дай, Боже, народу»... Та Всевишній не чує моїх дитячих молитов? Чи, може, то кара небесна?! За щирість і порядність, за працелюбність і веселу вдачу, за волелюбний і твердий характер мого народу? Ці питання терзають мою юну душу.

Хочу побачити життя у всіх барвах веселки, маю чимало планів на майбутнє, як і мільйони таких, як я.

У цьому немає нічого протизаконного чи надзвичайного.

Але чи судилося цим мріям збутися? Чорні хмари нависли над рідною Батьківщиною. То чи варто хапатись за примарні ілюзії, не маючи твердої землі під ногами і чистого голубого неба над головою? Хочу вірити у краще.

Замислююсь над питанням: чому історія України така трагічна? Ми ніколи не жили своїм життям, чужоземці диктували нам правила і закони існування, відбираючи наші власні. Жодна країна не переживала подібних випробувань. Але я впевнена: вони ще більше об'єднують людей, гартують їхню волю, зміцнюють віру і надію у краще майбутнє.

Кілька десятиліть ми жили в полоні брехні і омани. Та прийшов час пробудження і звільнення від несправедливості. Революція Гідності сколихнула весь світ і пробудила українську націю від сну. Дні і ночі лютого минулого року пригадую, як щось страшне. Від Львова до Сум, від Чернігова до Миколаєва повстав обурений український народ. Ця нестримна людська ріка гніву прокотилася могутньою хвилею. Серцем подій став майдан Незалежності у Києві. Він вкрився трупами і кров'ю українських патріотів. «Небесна Сотня» відійшла у вічність, щоб життя в Україні розквітало новими паростками.

Гарячі сльози текли по моєму обличчі, коли вкотре звучали новини з екрана телевізора. Героями стали сотні людей у мирний час і мирній країні. А потім, несподівано для усіх, відірвали частину єдиного цілого організму,

що колись звався незалежною Україною. Сусіди-брати зазіхнули на Крим, бо вважали його своїм споконвіку. Інтереси людей нікого не цікавили, все відбулося так, як було сплановано за «їхнім» сценарієм.

Та на цьому жахіття не закінчилися. На мирні міста і села східного регіону посипалися смертоносні снаряди російських «Градів». Нація розкололася на дві половини за своїми інтересами, брат пішов на брата зі зброєю в руках, розпочалася справжня війна, яку не хотіли так довго визнавати керівники нашої держави. Але по-іншому не можна назвати того лиха, яке звалилося на нас знову. Спочатку не відчувала її смертельного подиху, бо живу на заході України, аж поки не почали приходити сумні звістки з фронту в домівки моїх односельців, поки не покликали тата до військкомату, поки вулицями біля мого будинку не загуркотіли танки та бойові машини, що вирушали на передову. Молоді та гарячі добровольці, не роздумуючи ані хвилини, вирушали на Схід, бо ж Вітчизна в небезпеці. Та супротивник був неблаганний, знищував усе на своєму шляху. І знову запитую себе: а за що такі випробування послав нам Господь, чим завинили ми перед небесами?

Відповіді немає і не буде, бо там, де говорить сила, розум мовчить. Ціна ж мовчанки – дуже висока. Це смерті невинно убієнних наших земляків, у яких сиротами залишилися діти, вдовами – дружини, батьки передчасно посивіли від горя. Кінця-краю немає, бо ворог не відступить, доки не отримає свого. А ми свого не віддамо. Ця суперечка мирним способом не скінчиться. Тривога оселилася у серці, бо завтрашній день не обіцяє нічого кращого.

Сумні думки закрадаються в голову, хоч як їх не проганяєш від себе. Часто хочеться викласти свої роздуми і переживання близькій по духу людині, але говорити страшно, єдиний спосіб – ось так писати у безвість, не видаючи про те, чи хтось колись прочитає написане мною.

Якщо цей лист в руках у Тебе і моя таємниця стала нашою, пам'ятай: життя – це коротка мить, не втрач її; життя – це шанс, використай його; життя – це пісня, проспівай її так, щоб усі почули. Я заповідаю його Тобі і благаю: живи довго і щасливо, не знаючи горя і біди. А якщо подібне трапиться, пам'ятай, що задовго до Тебе хтось переживав уже такі страшні хвилини і пішов у небуття.

